

Príležitosť

Každým dňom som sa viac a viac utvrdzoval v tom, že moje telo mi poskytuje fantastickú príležitosť naučiť sa vytvárať živý systém a pozorovať, aké je úžasné, keď sa jedlo nahradí pránou a novým spôsobom života. Jednoducho sa v tom hrať ako na pieskovisku zabudnutej pláže.

Pripadalo mi to ako celá reťaz príležitostí nasledujúcich jedna za druhou. Každé jedlo, ktoré nemusím zjesť je príležitosť užiť si bubnovanie prány; objaviť nové zážitky; prežiť celkom nový kúsok života; vymeniť opakované dni za úplne nové, nepoznané. Svet príležitostí sa voľne strácal v diaľke ako štartovacia dráha.

Na kopček do Motýlieho domu sa opäť ponáhľali zvedaví ľudia, ktorí nechceli zmeškať ďalšie stretnutie s Džeremájom, ani prísť o bonbónik na torte, ktorým bola Lornea, česká pránička. Spakoval som všetky porozkladané farby, poumýval štetce a odniesol posledné dokončené obrazy do výtvarnej kaviarne.

O chvíľu sa objavil aj Džeremáj s Lorneou. Aj toto stretnutie sa mi zaradilo medzi príležitosti. Teraz mi vlastne všetko pripadalo ako príležitosť. Aj autá spolu s vlakmi, ktoré prebiehali okolo Motýlieho domu. Aj mnohí neznámi ľudia, ktorí sa posadili na stoličku kúsok odo mňa. Aj drobné kvapky dažďa, ktoré pristávali na oknách. Aj vietor, čo ohýbal stromy na druhej strane cesty.

Zvykal som si na život poletujúci medzi príležitosťami. Sedel som len kúsok od Džermája a Lornei, ktorá hľadala správnu polohu horiacej sviečky s malými vetvičkami a vedľa na farebnú dečku kládla svoje nové knihy.

Mala nedefinovateľný vek, a pri tom bola zvláštnym spôsobom krásna. Mala v sebe život naplnený radosťou malého dievčaťa a ducha dospelaj ženy, veliteľa. Okamžite nás všetkých zorganizovala do kruhu a začala zhromažďovať takmer vyhynutý druh ženskosti, hĺbky a jednoty všetkého ženského na míle okolo.

Mal som pocit, ako keby na nás vyliala za poriadny kýbeľ sladkých vôní z rozkvitnutého agátového lesa.

Chvíľu som si dokonca pripadal, že sme iba jednou osobou a sedíme naraz na všetkých stoličkách, beznádejne obsadených. Ona pritom sedela na okraji kruhu a svoju ženskosť nechala zapichnutú niekde vysoko v oblohe nad Motýlim domom. S Džeremájom si výborne rozumeli. Bolo príjemné pozerat' sa na príležitosť tejto chvíle a vnímať svet dvoch pránikov, ktorí sa už celkom slušne naučili s príležitosťami pracovať.

Keď som ich pozoroval, mal som pocit, ako keby sa mi pred očami odohráva život príležitostí. Ako keby sa všetko, čo som prežil, aj to čo som ešte neprežil, odohrávalo teraz. Bytostne som cítil, ako tí dvaja dýchajú pránu. Ako sa mení v ich tele na milióny látok, ako sa to všetko ľahko a bez úsilia na subatomárnej úrovni uskutočňuje. Pri všetkom vládla ich predstava, ktorú žili a bola silnejšia než skutočnosť. A bolo to chytľavé, dosť provokujúce k zmenám na ostatných stoličkách.

Sedel som len kúsok od Džermája a Lornei. Občas sme sa mimovoľne dotkli a moje bunky ostošesť kopírovali to, čo žili ich bunky. Ako keby spolu komunikovali. Vytvorili svoj vlastný svet, v

ktorom sa spolu zabávali a kašľali na nás. Cítil som vlny prány preháňajúce sa po celom tele. Mal som pocit, že som zasa naspäť vo chvíľach , keď sa mi chcelo bežať okolo celej zemegule s presvedčením, že som len energia, ktorá sa nedá ničím zastaviť.

„Čím sa líši kvantové pránické existovanie od toho klasického?“ padla jedna z otázok.

A hneď sa objavila v priestore aj pohotová odpoveď: „Vedomým zámerom, ktorý vytvára novú realitu. Vlastný osobný vesmír.“

A vtedy sa mi premietol film, v ktorom sa stretalo všetko, čo som prežil za posledný rok až doteraz.

„Vlastne je to všetko o čase,“ uvedomil som si. Pripadalo mi to ako výborný materiál na tvorenie novej reality.

„Veď starnutie je vlastne beh udalostí,“ pokračoval som, „kde ich kvalita je roztrhaná v čase. Je mizerná a rozpadanie sa zaživa je zrejmé. A pritom vedomým zámerom si môžeme slobodne tvoriť svoje existovanie a čas nechať...“ mávol som rukou vo vzduchu a dal znamenie času, aby ihneď opustil výtvarnú kaviareň. „Čas bola len nesprávna predstava vo vzduchu, ktorej sa nevieme ani dotknúť, ale sme ochotní podľa nej zomrieť,“ dokončil som myšlienku, za ktorou nasledoval nezvyčajný obraz.